

Kevin T. McEneaney

Pravilo boje

Stupovi dima izdižu se nad Najafom
a kuća plamti jarko narančasto
udesno na ekranu –
dojmljiva fotografija
koja realnosti smješta
negdje drugdje i na neki teleskopski način
postavlja je u jezik nigdine,
na površinu mjeseca u plamenu.
O tome ne treba brinuti
ukoliko te ne muči
cijena benzina koji se bućka u tvom spremniku.
Procjena mrtvih ostaje apstraktna statistika.
Ranjeni su liječnički zbrinuti.
Sve je to na onoj polovici svijeta
dok Američki Imperij sigurno sjedi
pod narančastom uzbunom,
okrutno zadovoljan svojom paranojom.

Kad živahno

Razgovor gazi ples
bez utvrđenih pravila
premda će postaviti pravila
improvizirana u trenutku
pravila asocijacija
i povezanih ideja
kreću se poput sunčevih kopanja
ili indeksa u knjizi
ili dijagrama kriptičke
koja se bogato rastvara
sudionici ne mogu zamisliti
jer dobar razgovor
ostaje u začetku
poput ritanja što jača
u trbuhu trudnice
s djetetom koje će
kod rođenja zaplakati od iznenađenja
u prvom razgovoru
sa svim prisutnima
od pukog čuđenja
što sve ljudski glas
može učiniti

Sučeljen s vjetrom

Ti uragani razaraju Florida Keys,
haraju sve do Caroline,
natačaju močvarnu obalu Jerseyja,
praskaju pored zaljeva Casco.
Pod sivim nebom ležim u krevetu
slušajući gustu kišu dok Bonnie
razrađuje svoju magično vlažnu ironiju
na brezama, javorima i mokrim skakavcima
što bubnjaju po mojoj seoskoj kolibi,
daleko od epicentra oluje
koja čupa automobile i barke,
baca ih poput grančica što plutaju
po rijeci neumoljivoj do vodopada.
To pjenušanje neba, a potom
raskvašeni zidovi i dekorativna plijesan
preklinju vječnim pitanjem zašto se
nesreća uvijek nalazi
u oku uragana
koji je naš život, uska staza
kojom brodimo usred snažnih brzaca
sve dok se ne razbijemo i, da, umremo,
a ipak potonuti u tu tamu znači poreći
zbog čega se borimo u životu –
taj unutrašnji vjetar puše protivno
svim tmurnim nesrećama i curenjima,
prkosi beskonačnom pljusku,
vjerujući u nebo koje će se raščistiti
čije će blagotvorni plavetni glas odgovoriti na *zašto*.

Udica

Bacajući ulovljene sunčane naočale u mirno jezero
gdje vretenci kruže oko vodenog cvijeća
moji sinovi u kratkim hlačama jednostavno uživaju
u toj gotovo besmislenoj aktivnosti
dok jarko sunce skuplja
zeleno smeće tog dugog jezera
a moj smeđi španijel dahće
kao da je upravo istrčao šezdeset metara
dok automobili u prolazu usporavaju
kako bi zavirili u našu pastoralnu idilu,
sjetim se sličnih dana dokonog
lutanja oko plavih rezervoara
kad su nas policajci tjerali
jer su se možda bojali da ćemo se utopiti,
stoga uživam u čudnom mahanju ruke
možda prijateljskom znaku prolaznika,
razmišljajući kako se surov život
ponekad može činiti jednostavnim
dok pčela zuju ne-diraj-me,
dva bijela leptira u zraku izvode ljubavni balet,
ili dva dječaka koja na tlu stavljaju crve na udice.

Koraci

Blago umilno proljeće u Assiziju
gdje kamene stube spiralno uzdižu
okomitu vrtoglavicu konstruirajući
i labirint i alegoriju
sklanjam se od blještavog sunca
u nevjerojatnu podzemnu kapelicu
s tisućama treperavih svijeća
koljena ti klecaju od čuda
gdje pogledati dok promatraš Giottove freske
i osjećaš taj božanski pogled na sebi
dok tumaraš tom crkvom
gdje svetost isposnika
izopačene čini plahima
gdje se ostaci kostiju i sveci
čine dijelom iluminiranog krajolika
gdje transsupstancijacija Chiantija
ima bolji okus negoli u Rimu
gdje makovi dižu bunu u dugoj dolini
podno impozantnog samostana
gdje se osjećam sretnije negoli igdje
klečeći u tmurnoj tami
gdje bi nevjernik trebao hodočastiti
gdje bi se pokajnik trebao uspeti na vrh grada
gdje bi vjernik trebao otkriti ljepotu vjerovanja
sveti Franjo je volio
putanju vrapca
težinu čapljina jaja
vijugavi rep potočne pastrve
sporost puža
sunčev sjaj na plavim lišajevima
zeleni vrat suncokreta
izgubljeno pero prepelice.
Otkrivenje za kasnija vremena
da svetac može voljeti ljepotu
i tu ljubav vidjeti kao Božju ruku
blagu nad
travom
oblacima
vjetrom